

Arrest

nr. 126 529 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan

honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches (Cygnus Hotel Group bvba) voor de periode augustus — september 2013. Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij Cygnus Hotel Group bvba sedert 08.10.2013.

- loonfiches voor de periode 23.09.2013 — 20.10.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode tewerkgesteld was via interimarbeid.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van de huidige aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending materiële motiveringsplicht. Schending artikel 40ter, lid 2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'. De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt: (...). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). De echtgenote van verzoekende partij heeft vooreerst haar inkomsten bewezen. De hoogte ervan staat niet ter discussie. Na haar vertrek bij Cygnus Hotel Group, heeft verzoekende partij kunnen aantonen dat zij in dezelfde maand al opnieuw tewerkgesteld werd onder interimarbeid. Verzoekende partij heeft dus wel degelijk bij haar aanvraag aangetoond dat haar echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Indien de echtgenote van verzoekende partij het op voorhand had geweten dan was zij beter af geweest met een werkloosheidsuitkering dan onmiddellijk terug aan de slag te gaan. Immers bewijzen dat men actief op zoek is naar werk is evidenter dan het aantonen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals verwerende partij het althans interpreteert. Het feit dat de vrouw van verzoekende partij onmiddellijk interimarbeid doet na haar zeer korte periode van werkloosheid, bewijst dat zij wel degelijk in kan staan voor haar eigen behoeften en dat van haar man. Verzoekende partij voldoet dus wel zeker aan de voorwaarden conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...). Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren. Verwerende partij neemt liever direct een negatieve beslissing in de plaats van eerst een behoeftenanalyse uit te voeren of bijkomende inlichtingen op te vragen. In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij en haar echtgenote voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.4. Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddelen het volgende gesteld:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches (Cygnus Hotel Group bvba) voor de periode augustus — september 2013. Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij Cygnus Hotel Group bvba sedert 08.10.2013.

- loonfiches voor de periode 23.09.2013 — 20.10.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode tewerkgesteld was via interimarbeid.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : *« il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.»*).

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die zij voor het bepalen van de bestaansmiddelen nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt

van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC